

MIRAVA BOOKS

Тихий поверх

Справа про зниклий рукопис

Українське видання

Безкоштовний уривок

Тихий поверх

Справа про зниклий рукопис

Українське видання · Оновлене видання · жовтень 2026

Камерна детективна повість про зниклий зошит, паперову зірку й людей, які надто довго відкладали правду. Читайте десять розділів послідовно: кожен наближає розгадку. Усі персонажі та події вигадані; збіги випадкові. Текст і переклади підготовлено з використанням штучного інтелекту.

MIRAVA · Текст і переклад підготовлені за допомогою ШІ.

Зміст

- 01 Шафа номер сім
- 02 Три ключі
- 03 Зірка з чернетки
- 04 Голос у стіні
- 05 Лист журналістові
- 06 Кімната без номера
- 07 Чужий підпис
- 08 Репетиція крадіжки
- 09 Остання читачка
- 10 Тихий поверх говорить

Шафа номер сім

На верхньому поверсі Дому книги було так тихо, що Міра Левченко чула, як у сусідньому кабінеті вистигає чайник. За два дні тут відкривалася виставка останнього рукопису Орлова. Міра поправила на столі вказівник, відімкнула шафу номер сім і завмерла. Між двома картонними опорами лежала тільки лляна серветка. Синього зошита не було.

Учора о сьомій вечора вони з директоркою, Вірою Станіславівною, перелічили сторінки й підписали акт огляду. Сто двадцять шість сторінок, потертий корінець, маленький розрив біля нижньої скоби. Тепер замок був цілий, вікно зачинене, а на столі лежала паперова зірка. Міра її не торкнулася. Спочатку сфотографувала шафу, підлогу й двері.

Арсен Ветров, реставратор, прибіг із нижнього поверху в рукавичках. «Може, його перенесли?» - запитав він. Директорка заперечно похитала головою. Зазвичай вона відповідала відразу й докладно; сьогодні замість відповіді поправила комір. На її столі вже тиждень стояла схожа зірка, що залишилася після заняття для школярів.

Від шафи тягнулася доріжка білого пилу. Вона ніби зникала під вентиляційною решіткою, але за щілиною завширшки у два пальці зошит не сховаєш. Міра присіла. Біля декоративної колони пил лежав півколом, наче підлогою провели маленькими дверцятами.

«До з'ясування тут ніхто не прибирає», - сказала вона. Віра дозволила їй звірити записи й камери разом з Арсеном. Відкласти відкриття виставки здавалося жакливим. Міра подумала, що ще гірше було б відкрити її з красивою порожнечою в центрі.

Три ключі

Ключів від шафи було три: у директорки, Арсена й нічного сторожа Єгора Михайловича. Четвертий, запасний, лежав у запечатаному конверті; печатка залишалася цілою. Міра поклала перед собою журнал верхнього поверху. Він фіксував прохід головними сходами, а не вхід до будівлі. Ця відмінність поки нікому не здавалася важливою.

Віра спустилася до свого кабінету о 19:12. Арсен пішов о 19:20, повернувся о 19:31 й остаточно спустився о 19:45. Між його поверненням і відходом стояв рядок: «Обхід завершено, 19:35». Підпис був сторожів. Сам Єгор пам'ятав, що в цей час пив чай у кімнаті зі старими афішами.

«Шафу ввечері не відчиняв», - сказав Арсен. На великому пальці його рукавички Міра побачила синю пляму. Такий пухкий пігмент обсипався з внутрішнього боку обкладинки. Реставратор сховав руку за спину й одразу повернув її на стіл. «Я закріплював корінець до вашого огляду». Це пояснювало пляму, але не пояснювало його першої фрази.

Прийшов Микита Рось із районної газети. Він мав написати про виставку й показав роздруковану перепустку. Нижню частину паперу перетинали дві тонкі сірі смуги. Микита поскаржився на газетний принтер: «Після ремонту однаково бруднить». Міра поклала перепустку поруч із журналом.

Ніхто не розбивав скло й не зламував замок. Проте акуратний журнал не був доказом того, що все відбувалося акуратно. Особливо якщо в будинку існував інший шлях нагору.

Це безкоштовний уривок. Повна PDF-книга містить усі розділи зі змісту. Продажі ще не відкриті.